

## Arrest

nr. 319 730 van 9 januari 2025  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2024.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 juni 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013*

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster stelt psychisch te lijden en zelfmoordgedachten te hebben gehad, maar verklaart zich in België beter te voelen (CGVS, vragen 14, 15 en 23-25). Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere

kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat het beter met hem ging maar dat zijn sociaal assistente op zoek was naar een psycholoog voor hem (CGVS, vragen 14, 15 en 23-25). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nalaat enige documenten neer te leggen. Het feit dat verzoeker zijn mentale problemen niet ondersteunt maakt het onmogelijk om de waarachtigheid van zijn mentale problemen en de gevolgen van deze mentale problemen te onderzoeken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er wordt niet betwist dat verzoekers vader op 1 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS vader, map 6 met landeninformatie, antwoord Dublin Unit van Bulgarije van 7 maart 2024). Verzoeker kwam vervolgens in maart 2023 met zijn moeder en zijn zus naar Bulgarije in het kader van gezinshereniging. Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij in Bulgarije een verblijfsvergunning heeft gekregen op basis van gezinshereniging, en niet op basis van internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat familieleden dezelfde status en rechten hebben als die welke aan het familielid worden toegekend die internationale bescherming geniet (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p.116). Ook uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 15 september 2023 de subsidiaire bescherming werd toegekend, nadat hij met de rest van het gezin via gezinshereniging naar Bulgarije was gereisd (AD CGVS, map 6 met landeninformatie, antwoord Dublin Unit van Bulgarije van 7 maart 2024). Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p. 110), waardoor verzoeker internationale bescherming geniet tot september 2026. Aangezien verzoekers verblijfstitel geldig is, valt hij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument, als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p. 110). Het feit dat verzoeker niet meer in het bezit is van zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten, aangezien zijn vader deze heeft doen 'verdwijnen' (CGVS, vragen 3-4), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg.

De Raad wijst er tot slot in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en niet in het bezit is van zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou

*(kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.*

*Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt hebben verzoeker en zijn gezin ongeveer een maand na het verkrijgen van de verblijfsdocumenten het land verlaten (CGVS moeder, vraag 8), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.*

*Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij in Bulgarije niet de kans kreeg om de taal te leren aangezien hij wel degelijk fysiek naar scholen en instellingen is gegaan om Bulgaars te leren, maar dat dit niet bestond. Hij verklaart dit maar ondersteunt dit niet met enige objectieve verklaring of officieel document, en toont niet aan dat hij of zijn ouders ernstige concrete stappen ondernomen hebben om in Bulgarije taallessen te volgen. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij talrijke stappen ondernomen heeft, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen in de bestreden beslissing. Verder haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift aan dat hij niet naar school kon gaan in Bulgarije. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat er een soort van 'Arabische school' was maar dat zijn vader het inschrijvingsgeld niet kon betalen (CGVS, vragen 26-27). Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker geen toegang had tot onderwijs. Voorts, zoals de commissaris-generaal terdege in de bestreden beslissing opmerkt, was verzoekers vader wel degelijk in de mogelijkheid om te werken in Bulgarije. Door er louter op te wijzen dat zijn vader slechts tijdelijk werk vond, kan verzoeker geen ander licht werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoekers familie bovendien duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om het vertrek uit Bulgarije en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, zoals blijkt uit de verklaringen van zijn vader, getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS vader, vragen 78-80). Uit bovenstaande blijkt dus niet dat verzoeker en zijn gezinsleden de nodige inspanningen hebben gedaan om zich te integreren in de samenleving waar ze bescherming hebben bekomen door er onder meer werk en te zoeken en de taal te leren. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Volledigheidshalve blijkt uit de verklaringen van zijn gezinsleden dat hij met zijn moeder en zijn zus via gezinshereniging naar Bulgarije kon komen en dat zij steeds in de mogelijkheid waren om een woning te huren (CGVS zus, vragen 38-42; CGVS moeder, vragen 30-32).*

*Voorts haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn psychologische problemen aan. Verzoeker stelt dat hij in Bulgarije in een diepe depressie geraakte en dat hij zelfmoordgedachten had, en dat zijn vader zou getracht hebben om hulp voor hem te bekomen via de humanitaire organisatie Caritas, evenwel zonder resultaat. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel niet dat verzoeker of zijn ouders verdere stappen zouden hebben genomen om de nodige hulp of ondersteuning te bekomen. Verzoeker en zijn ouders wijzen op de problemen die zij in Bulgarije hebben gekend voor het afsluiten van een ziekteverzekering. Er wordt opgemerkt dat de noodzaak om te betalen voor medische zorgen niet wil zeggen dat verzoeker geen toegang heeft tot medische hulp of psychologische ondersteuning. Bovendien kon verzoeker tijdens zijn verblijf in Bulgarije, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, rekenen op een sterk familiaal netwerk (CGVS, vragen 16 en 19-22).*

*Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift herinnert aan de incidenten die zijn vader meemaakte tijdens zijn asielprocedure, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zijn vader met deze feiten geconfronteerd werd vooraleer hij internationale bescherming in Bulgarije werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Hetzelfde geldt voor de administratieve problemen die*

verzoeker, zijn zus en zijn moeder gekend hebben om hun verblijfsdocumenten te bekomen nadat zij met gezinshereniging naar Bulgarije waren gekomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij en zijn gezinsleden geleden hebben onder vreemdelingenhaat van de Bulgaarse bevolking en onder xenofobie van andere personen met het moslimgeloof wegens hun religieuze (Ismaëlitische) overtuiging, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker en het gezin in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker en zijn gezin nalieten om beroep te doen om de Bulgaarse autoriteiten. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat er geen mogelijkheid was om bescherming van de autoriteiten te krijgen. Zo stelt hij dat de politieagenten niet gewelddadig waren tegen hen, maar ze beledigden hen in het Bulgaars toen ze zagen dat ze Arabisch waren. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn gezinsleden kan dan ook niet blijken dat zij andere stappen gezet hebben om de hulp in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten of andere organisaties. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Door louter te stellen dat hij en zijn gezinsleden in België niet onder dit racisme lijdten, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Waar verzoeker aanvoert dat een terugkeer naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM omdat het noodzakelijk is dat hij en zijn familie samen in België kunnen verblijven, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze

aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De zaken met rolrs 14-15-16 worden tezamen opgeroepen.*

*De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.*

*VzP'n stellen dat VwP ten onrechte de toepassing heeft gemaakt van art. 57/6, §3, 1<sup>ste</sup> lid Vw. wat betreft de verblijfsvergunningen van de moeder, zoon en dochter gezien deze via gezinshereniging de vader vervoegd hebben. Zij hebben een ander statuut dan de vader. Ondanks hun toegekende status in Bulgarije leefden ze in dringende materiële nood, slachtoffer van xenofobie en discriminatie ten aanzien van hun religieuze overtuiging, bovendien was er de slechte gezondheidstoestand van de moeder waarvoor geen zorg was. De ouders hebben hun beschermingsdocumenten niet bijgehouden bij aankomst in België, er zijn talrijke getuigenissen van hun slechte behandeling, de vader is depressief, net als hun zoon, de psychische toestand van het gezin is slecht. De dochter geeft aan dat ze zowel Syrië als Bulgarije ontvlucht is, ze is op zoek naar een stabiel leven, de Belgische openheid is zeer goed voor haar, daarom heeft ze voor hier gekozen. In Bulgarije had ze geen keuze. De vader bevestigt dat de Bulgaarse autoriteiten niets aanbieden aan nieuwkomers om een toekomst uit te bouwen, bovendien worden ze twee maal gediscrimineerd: ze worden als Arabier geklasseerd maar binnen die groep zijn zij een religieuze minderheid, Ismaëlieten, die ook niet aanvaard worden, noch door de moslims noch door de christenen (in Bulgarije). Vandaar de keuze voor België. Het gezin heeft het nog steeds psychisch moeilijk en bepaalde gezinsleden denken aan zelfmoord. De zoon spreekt Nederlands en wijst op het slechte leven in Bulgarije in tegenstelling tot hier, waar hij naar school gaat en vrienden heeft, hij wil een actief en sociaal leven.”*

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoeker aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter terechtzitting niet concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Hij laat also na een ander licht te werpen op de in de beschikking gedane vaststellingen omtrent zijn individuele, persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije.

6. Waar verzoeker betwist dat hij over een beschermingsstatus beschikt en volhardt in het feit dat hij via gezinshereniging naar Bulgarije kwam, nadat zijn vader daar op 1 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, wordt gewezen op punt 4 van de beschikking. Daarin wordt uiteengezet dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, met name op 15 september 2023, nadat hij inderdaad op basis van gezinshereniging Bulgarije was binnengekomen. Zijn verblijfsvergunning is bijgevolg geldig voor 3 jaar. Volledigheidshalve wordt herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie daarnaast nog blijkt dat familieleden dezelfde status en rechten hebben als die welke aan het familielid worden toegekend die internationale bescherming geniet (AIDA, *Country report Bulgaria*, update 2023 – juli 2024, p.116).

In de beschikking wordt gesteld dat verzoekers verblijfstitel geldig is en hij dus niet onder de juridische 'catch 22' valt. Voor het overige wordt verwezen naar wat in de beschikking onder punt 4. gesteld wordt inzake zijn verblijfstitel, de mogelijkheid om een duplicaat aan te vragen, het onderscheid tussen de verleende status en de daaraan gekoppelde verblijfstitel en inzake het feit dat het aan hem toekomt om aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten niet langer tot de mogelijkheden zou behoren.

7. Verzoeker verwijst ter zitting naar de discriminatie waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden en hun nood aan (psychische) gezondheidszorg. Bij aanvullende nota van 4 november 2024 voegt verzoeker een attest bij van een psychotherapeut van 26 oktober 2024 waarin gesteld wordt dat de familie een oorlogstrauma heeft opgelopen in Syrië, dat ze in Bulgarije niet aanvaard werden, dat ze er gediscrimineerd werden en dat ze in België meer kansen krijgen. In dit verband wordt verwezen naar wat onder punt 4. van de beschikking wordt gesteld:

*“Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster stelt psychisch te lijden en zelfmoordgedachten te hebben gehad, maar verklaart zich in België beter te voelen (CGVS, vragen 14, 15 en 23-25). Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat het beter met hem ging maar dat zijn sociaal assistente op zoek was naar een psycholoog voor hem (CGVS, vragen 14, 15 en 23-25). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nalaat enige documenten neer te leggen. Het feit dat verzoeker zijn mentale problemen niet ondersteunt maakt het onmogelijk om de waarachtigheid van zijn mentale problemen en de gevolgen van deze mentale problemen te onderzoeken.”* en

*“Voorts haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn psychologische problemen aan. Verzoeker stelt dat hij in Bulgarije in een diepe depressie geraakte en dat hij zelfmoordgedachten had, en dat zijn vader zou getracht hebben om hulp voor hem te bekomen via de humanitaire organisatie Caritas, evenwel zonder resultaat. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel niet dat verzoeker of zijn ouders verdere stappen zouden hebben genomen om de nodige hulp of ondersteuning te bekomen. Verzoeker en zijn ouders wijzen op de problemen die zij in Bulgarije hebben gekend voor het afsluiten van een ziekteverzekering. Er wordt opgemerkt dat de noodzaak om te betalen voor medische zorgen niet wil zeggen dat verzoeker geen toegang heeft tot medische hulp of psychologische ondersteuning. Bovendien kon verzoeker tijdens zijn verblijf in Bulgarije, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, rekenen op een sterk familiaal netwerk (CGVS, vragen 16 en 19-22).”*

Het stuk gevoegd bij de aanvullende nota, doet hieraan geen afbreuk en werpt geen nieuw licht op deze zaak, gezien het een algemene uitleg betreft en geen diagnose bevat.

8. Verzoeker wijst erop dat hij en zijn familie gediscrimineerd werden in Bulgarije en dat er niets wordt aangeboden aan nieuwkomers. Er wordt ook hier verwezen naar wat in dit verband in de beschikking wordt

gesteld onder punt 4. Hier wordt ingegaan op de aangehaalde discriminatie en wordt gesteld dat deze discriminatie, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, niet meebrengt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Inzake zijn integratiemogelijkheden in Bulgarije wordt in de beschikking gesteld dat van hem verwacht kan worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij inspanning heeft geleverd om taallessen, opleidingen of werk te vinden. Er wordt hier uitgebreid op ingegaan in de beschikking. Door louter te herhalen dat hij en zijn familie gediscrimineerd werden en dat hen geen integratiemogelijkheden werden geboden, doet verzoeker geen afbreuk aan de uitgebreide motieven van de beschikking.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in Bulgarije terecht is gekomen of terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

9. Gelet op het geheel van de vaststellingen, waaronder die in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker dus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

10. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status.

De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET